

niti se násilím cizí movité věci, jednak násilné činnosti neb aspoň vědomého spolupůsobení. Svou podstatou nejsou tyto námitky ničím jiným, než dle zákona nepřípustným brojením proti přesvědčení porotců a směřují také formálně vesměs jen proti výroku porotců, kteří prý čin, o němž jde, podřadili nesprávně pod ustanovení §u 190 tr. zák. Než důvod zmatečnosti čís. 11 §u 344 tr. ř. dán je tehdy, jestliže skutek rozhodnutí za základ položený, n e s p r á v n ý m v ý k l a d e m z á k o n a b y l p o d ř a d ě n t r e s t n í m u z á k o n u, který se naň nevztahuje. Již tento doslov zákona nasvědčuje zcela neklamně tomu, že stejně, jako je tomu při důvodu zmatku čís. 10 §u 344 tr. ř., kde se mluví výslovně o r o z h o d n u t í **soudního dvoru**, se předpokládá, že p o r o t n í s o u d, nikoli tedy porotcové, se zachoval způsobem, který činí jeho výrok zmatečným. Předpokládá tudíž důvod zmatečnosti čís. 11 §u 344 tr. ř., že stěžovatel, vycházející ze skutkové podstaty, jak zjištěna byla výrokem porotců, dovozuje, že tato skutková podstata, t. j. čin takto zjištěný, byl p o r o t n í m s o u d e m podřaděn následkem nesprávného výkladu zákona trestnímu zákonu, naň se nevztahujícímu. V tomto případě zodpověděli porotcové III. hlavní otázku, týkající se stěžovatele a odnášející se ke skutkové podstatě zločinu loupeže ve smyslu §§ 190 a 194 tr. zák., v ten způsob, že porotní soud, neshledav, že by jich výrok byl stížen některou z vad, naznačených v §u 331 tr. ř. a nedospěv dle §u 332 tr. ř. k názoru, že by se byli porotcové při svém výroku v hlavní věci mylili, ani konečně dle §u 337 tr. ř. k náhledu, že čin, který stěžovatel dle výroku porotců spáchal, dle zákona trestem ohrožen není, svým rozhodnutím, opřeným o zmíněnou odpověď, pouze vyřkl, která skutková podstata je založena činem stěžovatelovým, zjištěným výrokem porotců. Jestliže tudíž porotcové otázku, vystihující skutkovou podstatu zločinu loupeže dle §§ 190 a 194 tr. zák. zodpověděli a to zejména i po stránce subjektivní ohledně stěžovatele kladně, nebylo závady proti tomu, aby porotní soud čin jeho nepodřadil skutkové podstatě dle právě uvedeného ustanovení trestního zákona. Že by byl porotní soud při tom zákon nesprávně vložil, netvrdí ani zmateční stížnost.

Čís. 1077.

Ustanovení §u 216 tr. zák. nepřichází v úvahu při zločinu podílnictví na krádeži.

Přestupek dle §u 459 tr. zák. spáchaný výbuchem ručního granátu poblíže stodoly.

Pouhá žádost za potrestání, vznesená u vyšetřujícího soudce tím, kdo byl při výslechu (sčelení) uražen, jest žádostí ve smyslu §u 530 tr. zák.

Tím, že v obžalovacím spisu na trestné činy, stíhané veřejným obžalobcem, bylo navrženo, aby vzat byl zřetel též na činy soukromožalobní, nebylo ohledně těchto promlčení přerušeno.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1923, Kr II 687/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného Josefa K-a do rozsudku krajského soudu

v Uh. Hradišti ze dne 27. července 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186 a) tr. zák. a přestupky §§ 411 tr. zák., 459 tr. zák. a 496 tr. zák., pokud napadla rozsudek nalézacího soudu v odsuzujícím výroku pro §§ 185, 186 a) tr. zák. a §§ 411 a 459 tr. zák., vyhověl jí však, pokud napadla odsuzující výrok pro přestupek §u 496 tr. zák. a obžalovaného z obžaloby pro tento trestný čin dle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostil. V otázkách, o něž tu jde, uvedl

v d ů v o d e c h :

Důvod zmatečnosti čís. 9 b) §u 281 tr. ř. uplatňuje stížnost neprávem, neboť s hlediska skutkové podstaty zločinu podílnictví na krádeži, již jednání stěžovatelovo bylo rozsudkem podřaděno, nelze použití ustanovení §u 216 tr. zák., které zmateční stížnost, dovozujíc, že stěžovatel jako manžel nemohl Františku K-ovou udati, patrně má na zřeteli.

Skutkovou podstatu přestupku dle § 459 tr. zák. spatřuje rozsudek v tom, že stěžovatel přivedl poblíže stodoly k výbuchu ruční granát. Zmateční stížnost tvrzením, že stěžovatel přivedl granát k výbuchu v širém poli, by zabránil neštěstí, a poukazem na domnělý svědecký údaj Karla R-a, dle něhož prý svědek při výbuchu nebyl a slyšel jen detonaci, konečně námitkou, že nebyla vůbec tvrzeno (zjištěno), v jaké vzdálenosti od stodoly granát vybuchl, neprovádí námitky důvodu zmatečnosti čís. 9 a) §u 281 tr. ř., jehož se dovolává číselně, neboť se tu vesměs ocitá v příkrém rozporu se skutkovým zjištěním rozsudkovým. Toto zjištění opřeno jest v rozsudkových důvodech jednak o vlastní zodpovídání se stěžovatelovo, jednak o svědecký údaj Karla R-a, který však nezní tak, jak jej uvádí zmateční stížnost, nýbrž v ten smysl, že stěžovatel vypálil ruční granát poblíže stodoly a svědek že slyšel ránu. Zjištění to opravňovalo nalézací soud již samo o sobě k závěru, že stěžovatel mohl svým jednáním dozajista přivoditi nebezpečí ohně, podřadil tudíž nalézací soud jednání to právem skutkové podstatě přestupku §u 459 tr. zák. Nelze proto neúplnost řízení a rozsudku spatřovati v nedostatku přesného zjištění vzdálenosti výbuchu od stodoly; stačí rozsudku té zjištění, že se tak stalo poblíže stodoly, a je pak bezpředmětnou i další námitka zmateční stížnosti, že výbušná průbojnost byla u ručního granátu pouze přízemní, nepůsobíc ani do výše ani do velkých vzdáleností; zmateční stížnost dovolává se tu skutečností, kterých nejen rozsudek nezjišťuje, nýbrž které ani za řízení zjištěny, pokud se týče ani samotným stěžovatelem tvrzeny nebyly a pro posouzení trestnosti stěžovatelova činu jsou vůbec bezvýznamnými. Konečně odporuje zmateční stížnost i rozsudkovému výroku, jímž stěžovatel uznán byl vinným přestupkem proti bezpečnosti cti ve smyslu §u 496 tr. zák. Stížnost jest bezpodstatna, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti čís. 9 c) §u 281 tr. ř. dovozuje, že pouhá žádost za potrestání, vznesená, jako tomu bylo v tomto případě u vyšetřujícího soudce, nenahrazuje formální soukromé obžaloby, která dle názoru zmateční stížnosti musí býti výslovným prohlášením soukromého obžalobce u příslušného (okresního) soudu, že žaluje pro urážku na cti, že chce jako obžalobce provést trestní při. Poukázati lze proti tomuto názoru

na ustanovení prvního odstavce §u 46 tr. ř., dle něhož je tomu, komu bylo na jeho právu ublíženo, volno, aby u trestního soudu vznesl jako soukromý obžalobce písemně neb ústně žádost o trestní stíhání, a na předpis prvního odstavce § 451 tr. ř., dle něhož v řízení přestupkovém stačí všeobecný písemně neb ústně vznesený návrh na zákonné potrestání, který tudíž zákon má na zřeteli i všude tam, kde, jednáje o přestupcích neb o řízení přestupkovém, používá jinak výrazu »obžaloba«, jako na př. v §§ech 503, 530 tr. zák. Podmínkou jest arci, by návrh vznesen byl u soudu, není však příčiny k pochybnostem o tom, že této podmínce vyhovuje i návrh, k němuž, jako v tomto případě, došlo při výslechu uraženého soudcem vyšetřujícím. Dotyčné návrhy ze dne 2. května 1919 znějí jasně v ten rozum, že Františka R-ová žádá za potrestání Josefa K-a, protože ji (při konfrontaci) nazval sprostáčkou, Anna H-ová pak že žádá za jeho potrestání pro urážku, spočívající v tom, že ji rovněž při konfrontaci nazval prostitutkou. Tato prohlášení nelze zajiště pojmáti jinak, než že žadatelky navrhují zákonné potrestání Josefa K-a, neboli, že ho žalují pro přestupek proti bezpečnosti cti, a je nepochopitelnou námitka zmateční stížnosti, že z obou záznamů bylo zjevno, že se soukromé žalobkyně domnívaly, že i ony urážky bude z úřední moci stíhati obžaloba veřejná. Bezpodstatnou je dále námitka, že soukromá obžaloba nebyla podána do tří dnů po urážce. Nehledě k tomu, že tu zmateční stížnost má patrně na zřeteli třídenní lhůtu dle posledního odstavce § 263 tr. ř., která však je předepsána jen pro případy, v nichž došlo k obvinění obžalovaného z nového činu trestného při hlavním přeličení, čehož nebylo v tomto případě, je ze spisů zřejmo, že oba soukromožalobní návrhy staly se téhož dne (2. května 1919), kterého stěžovatelem spáchány byly dotyčné činy trestné. Oprávnění nelze naproti tomu zmateční stížnosti odepřít, pokud, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti č. 9 b) §u 281 tr. ř. namítá, že trestnost činů, pro něž obžalovaný uznán byl vinným přestupkem proti bezpečnosti cti dle § 496 tr. z., pomínila promlčením. Rozsudek se o otázce promlčení uvedených činů trestných vůbec nezmiňuje, ač bylo povinností nalézacího soudu, přihlížeti k ní z moci úřední. Zmateční stížnost ve shodě s trestními spisy uvádí, že stěžovatel o dotyčném obvinění vůbec nebyl slyšen, že, nehledě k oběma shora zmíněným protokolárním záznamům ze dne 2. května 1919, bylo teprve v obžalovacím spise ze dne 13. srpna 1919 navrženo, aby při hlavním přeličení byl vzat zřetel na soukromé obžaloby Františky R-ové a Anny H-ové, a že proti stěžovateli nebyla vydána, pokud šlo o ono obvinění, ani obsílka. Ze spisů je dále zjevno, že v příčině obvinění toho nebyl proti stěžovateli předsevzat ani kterýkoli z ostatních úkonů soudních, jimiž se dle §u 531 tr. zák. promlčení přetrhuje, že tudíž stěžovatel pro obvinění to vůbec ve vyšetřování vzat nebyl. Poněvadž pak podmínky promlčení dle druhého odstavce citovaného §u lit. a), b) v tomto případě vůbec v úvalu nepřicházejí a stěžovatel dle spisů za promlčecí lhůty ani trestného činu nespáchal (§ 531 lit. c) tr. zák.), jsou veškeré zákonné podmínky promlčení dány a to i tehdy, mělo-li by se za to, že k urážkám, spáchaným u příležitosti stěžovatelovy konfrontace se soukromými žalobkyněmi, tedy v soudní úřadovně, došlo na místě, které předpisuje zvláštní slušnost, že tudíž má ohledně trestných činů, jimi spáchaných, místo trestní sazba tuhého

vězení dle druhé věty §u 496 tr. z., při níž promlčecí lhůta činí dle §u 532 tr. zák. plný rok.

Čís. 1078.

Vadnost a nezákonnost při sestavování prvotních ročních seznamů porotců nezakládá důvody zmatečnosti čís. 4 §u 344 tr. ř.

Posudek znalců z oboru daktyloskopie.

V tom, že porotcové odpověděli k různým otázkám různým počtem hlasů, nelze shledávat důvod zmatečnosti dle §u 344 čís. 9 tr. ř.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1923, Kr II 783/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Antonína R-a a Adolfa N-a do rozsudku porotního soudu v Mor. Ostravě ze dne 4. listopadu 1922, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem loupežné vraždy dle §§ 134 a 135 čís. 2 a 3 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost obžalovaného Adolfa N-a dovolává se zmatku čís. 4 §u 344 tr. ř. výtkou, že porušeny byly způsobem sestavení lavice porotců předpisy §§ 306 a 307 tr. ř. a navrhuje slyšení nových znalců z oboru daktyloskopie, pokud se týče vyžádání si dobrozdání fakulty. Vývodům stížnosti nelze přisvědčiti ani v tom, ani v onom směru. Ne každé porušení nebo nešetření některého z §§ v odstavci čís. 4 §u 344 tr. ř. citovaných působí zmatečnost, nýbrž jen potud, pokud běží o jejich ustanovení, k nimž právě vztahuje se vyhrůžka zmatečnosti. A tu je zmatkem stíháno dle §u 306 tr. ř. pouze, opomeneli předseda dotaz v prvním odstavci tohoto §u 306 tr. ř. nařízený, a dle §u 307 tr. ř., přikročeno-li k sestavení lavice porotců, ač není přítomno nejméně 24 porotců nevyločených. Tyto předpisy byly však dle protokolu o hlavním přelíčení zachovány, což ani stížnost nepopírá. Stížnost vytýká pouze vadnost a nezákonnost sestavování prvotních ročních seznamů porotců, jež prý nevyhovovalo předpisům zákona ze dne 23. května 1919, čís. 278 sb. z. a n. Tento zákon však vůbec neobsahuje vyhrůžky zmatečnosti. Ostatně ani tento zákon nebyl porušen. Služební seznamy hlavních a náhradních porotců pro porotní období, o které jde, byly zřízeny vylosováním z ročních seznamů, které byly dle spisů presidia krajského soudu v Mor. Ostravě zřízeny z osob, v obvodu tohoto krajského soudu bydlících a pojatých do prvotních seznamů, jež byl opatřil krajský soud v Novém Jičíně. K opatření těchto prvotních seznamů byl krajský soud novojičínský v době, kdy byly opatřeny, příslušným. Další úkol zřízení ročních seznamů spadal pro obvod nově zřízeného krajského soudu v Mor. Ostravě ode dne 15. května 1922, kdy zahájil svou činnost, do působnosti tohoto soudu a přirozeně nemohl — měl-li býti předsevzat před započítím prvního porotního období, na den 26. června 1922 ustanoveným — díti se na jiném základě než na podkladě prvotních seznamů, opatřených soudem, v době opatření příslušným. O vyžádání si posudku